

Một Thuở Hồn Hoang

Đoạn 1 – Gặp Gỡ Oan Gia

- *Làm gì ở đây?*

Giọng sắc cạnh, đánh đá của cô gái trẻ cất lên sau lưng khiến tôi giật mình quay lại. Dáng dấp một thiếu nữ trong bộ đồ bộ đội màu lá chuối rộng thùng thình, trên đầu đội chiếc mũ tai bèo, mặt bịt khăn chỉ chừa hai con mắt to đùng nhìn tôi trừng trừng. Tôi ấp úng:

- *Tôi cho cá ăn.*

Cô gái xăm xăm đi lại giật cái xô đựng cám trên tay tôi, hắt hàm hỏi:

- *Có biết làm không đấy?*

Tôi cố nhin trước câu hỏi trịnh thượng của cô gái.

- *Tôi làm theo anh Vị.*

Cô gái ấn xô cám vào lại tay tôi rồi đứng chống nạnh ngó lăm lăm, miệng “hừ” một tiếng.

Tôi phân vân không biết cô gái đáng ghét này là ai, không lẽ là người yêu của gã chủ nhiệm “Tổ hợp Đánh cá (THĐC) Nhà Bè”?

Gã Chủ Nhiệm Bất Đắc Chí

Số là sau khi ghe hạ thủy, được Sở Kiểm Soát Ghe Tàu Thành Phố cấp biển số lưu hành, theo lời chỉ dẫn của chủ ụ (chỗ đóng ghe), tôi đến THĐC Nhà Bè xin gia nhập. Cùng đi xin nhập tổ hợp với tôi dịp đó có một chủ ghe khác tên Vượng, cũng là một cựu SQ QLVNCH được thả ra khoảng một năm. Người trung gian sắp xếp cho chúng tôi gặp ban chủ nhiệm tổ hợp tại một ... quán nhậu! Tại đây sau khi nộp hối lộ (3 cây) và cùng nhau nhậu ngắc ngư còn có màn hai mát mẻ.

Bên tổ hợp ngoài gã chủ nhiệm (hay thủ trưởng gì đó) mang quân hàm đại úy còn có gã phó cấp thượng úy. Tôi nhậu dờ và màn mát mẻ cũng không ham, khi còn độc thân thì khác chứ lấy vợ xong bỗng thấy chị em ta hơi ghê ghê. May mắn thay gã chủ nhiệm cũng có vẻ giống tôi. Trong khi Vượng và người trung gian dẫn tên phó lên lầu hưởng thụ, tôi chợt nhận ra tên chủ nhiệm ngồi một mình ngoài hành lang uống bia hút thuốc. Thấy tôi đến gần, gã chủ nhiệm hắt hàm hỏi:

- *Không vui về nữa à?*

Tôi cười lắc đầu:

- *Dạ em mới cưới vợ.*

- *À! Như vậy là không có nhu cầu thiếu thốn gì, mới lại vợ đương nhiên đẹp đẽ, sạch sẽ ...*

Thấy gã chủ nhiệm vui vẻ hòa đồng, lời ăn tiếng nói cũng có vẻ trí thức biết điều chứ không hắc ám như tên phó, tôi mạnh dạn hỏi:

- *Thưa anh có gia đình chưa ạ?*

Gã chủ nhiệm đột nhiên sa sầm nét mặt, gã không trả lời thay vào đó rít một hơi thuốc, thả khói mù mịt. Một lúc sau hần lẩm bầm:

- *Vợ với con gì! ... Đến yêu nhau còn phải báo cáo tổ chức nữa là...*

Tôi biết gã chủ nhiệm đang có “tâm sự” về chuyện vợ con bỏ bịch, chắc đang bị cản trở từ tổ chức đảng. Tôi im lặng để gã chủ nhiệm gặm nhấm nỗi buồn. Qua hơi men biết đâu gã thố lộ nhiều hơn. Quả nhiên gã chủ nhiệm tiếp tục với giọng bất mãn:

- *Mà chú mày biết “báo cáo” nghĩa là gì không? ... Là phải được tổ chức cho phép hai bên mới được tìm hiểu nhau. Mẹ! (Lần đầu tôi nghe gã chủ nhiệm chửi thề) Yêu nhau mà không được phép thì liên hệ cũng không được chứ đừng nói tiến tới hôn nhân! Mẹ kiếp!*

Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy gã chủ nhiệm nói với mình những điều sâu kín. Có thể vì men rượu, có thể vì nỗi bất bình của gã chất chứa đã lâu nhưng không có cơ hội phát tiết. Hần không thể nói với các đồng chí đồng đội vì sợ bị báo cáo, còn với tôi một người xa lạ và cũng không khó để đoán ra tôi chỉ miễn cưỡng thỏa hiệp chớ không ưa gì chế độ này.

Mãi tới khuya, gã chủ nhiệm tì tì ngồi uống bia và coi tôi như người bạn tâm giao. Hần kể cho tôi nghe chuyện tình ướm át của hần với một người con gái đất Hà thành. Những kỷ niệm hần kể lại với giọng đầy xúc động, thơ mộng làm sao những dịp hần cùng người yêu đạp xe quanh hồ Bảy Mẫu, dẫn nhau đi chơi bên Nam Đồng, Khương Thượng. Hần nói về những địa danh có tên rất lãng mạn, lần đầu tôi được nghe như Phương Liên, Phương Mai, Kim Liên.

Đang say sưa sống lại một thời yêu đương bỗng gã chủ nhiệm im bật, mắt đỏ ngàu, đập tay lên bàn:

- *Mẹ kiếp! Yêu nhau thì có tội gì mà đảng lại tuyên án? Lại khiến trách? Mẹ!*

Thấy vẻ ngơ ngác của tôi, gã chủ nhiệm chắc tỉnh lại đôi chút, gã cúi đầu một lát cho lắng cơn đau rồi ngẩng lên đề nghị:

- *Thôi chú mày thanh toán đi rồi mình về.*

Lúc đó người trung gian, Vượng và tên phó đã dẫn nhau đi đâu mất chỉ còn tôi và gã chủ nhiệm đang say, gã chân nam đá chân xiêu chỉ chiếc xe Jeep đậu gần đó làu bàu:

- *Tớ say quá không biết còn chạy xe về được không.*

Tôi nhanh nhẹn đề nghị:

- *Để em lái cho.*

Gã chủ nhiệm nường mày ngạc nhiên:

- *Chú mày biết lái xe? Tưởng chú mày chỉ là dân đánh cá.*

Thấy hổ tôi vội vã phân trần:

- Thì trước đây có thằng sĩ quan nguy bắt em làm tài xế, khổ lắm ạ.

Gã chủ nhiệm ngửa mặt cười khùng khục:

- Đếch cần biết chú mày là dân đánh cá hay sĩ quan nguy, miễn đừng lái xe xuống sông là được.

... ..

Từ đó tôi và Vị (gã chủ nhiệm tổ hợp đánh cá Nhà Bè) trở nên thân thuộc. Mỗi lần ra khơi mọi ghe thuyền đều phải xin phép, ghi rõ ngày đi ngày về. Những ghe đánh cá khác gã chủ nhiệm giao cho gã phó điều hành, riêng ghe của tôi Vị đích thân ký tên đóng dấu. Những hôm rảnh gã lại kêu tôi tới để giúp gã chăm nuôi ... cá giống!

Qua những lần tiếp xúc, tôi biết lờ mờ rằng Vị có gốc gác rất lớn. Bố gã cho con đi Đông Đức du học với ý định kiếm tấm bằng kinh tế, chính trị, ... về nối nghiệp cha, nhưng gã chủ nhiệm lại mê cá nên ghi tên theo học ngành ngư nghiệp. Về nước bố hẳn đã sắp sẵn một cuộc hôn nhân chính trị cho con, nhưng hẳn lại yêu một cô gái không thuộc thành phần tiên bộ, không có chân trong đoàn trong đảng nên bị phản đối kịch liệt. Hết màn phê bình đến những dịp kiểm thảo khiến hẳn phát điên, cuối cùng hẳn tình nguyện đi bộ đội. Với gốc gác của bố trong Bộ Chính trị, dĩ nhiên hẳn không phải điều ra chiến trường.

Sau khi CS chiếm được miền Nam, Vị xin vào Sai Gòn và xoay xở làm chủ nhiệm (hay tổ trưởng) Tổ hợp đánh cá Nhà Bè. Tại đây hẳn cho làm 5, 6 hồ cá giống và niềm đam mê của hẳn được dịp thực hiện. Nhờ Vị tôi lơ mơ phân biệt được mấy loại cá như cá mú, cá đối, cá bè, cá chêm, cá chim, ... Hẳn chỉ tôi cách “thuần ngọt” cá bằng cách thả cá vào bể, bơm nước ao vào và lưu chuyển dòng nước liên tục cho cá quen dần với môi trường sống, thường xuyên dùng máy đo độ PH để kiểm tra nguồn nước. Vị cũng thích thú khoe với tôi thành tích sáng tạo trong việc chế tạo thức ăn cho cá. Thực ra tôi thấy cũng chẳng có gì ngoài việc trộn cám với bột đậu bột bắp. Vị còn bắt tôi học cách làm sạch ao bằng vôi bột, và phun thuốc diệt khuẩn xuống đáy...

Hôm đó tôi đang giúp Vị cho cá ăn thì gặp cô gái đến hạch hỏi. Cứ tưởng cô ta là người yêu của Vị mới từ Hà Nội vào nên tôi ráng giữ lễ độ. Vị mà không ký giấy cho tôi ra khơi thì hỏng mọi dự tính.

Thiên Thần Ngạ Quỷ

Nhưng cô gái mới gặp đã kên tôi không phải là người yêu của Vị.

Sau cả buổi tát bắt làm không công cho Vị, hẳn mời tôi ở lại ăn cơm. Khi rửa tay đi vào tôi đã thấy cô gái ban nãy ngồi bên bàn ăn kế Vị. Cô ta không còn đội nón che khăn, điều tôi cảm nhận đầu tiên là cô này còn rất trẻ, chắc chưa tới 20 với làn da trắng hiếm thấy. Tôi ngạc nhiên vì những nữ bộ đội tôi gặp đều có dáng cục mịch với nước da nâu sần sùi, nhưng sao cô này lại trắng thế nhỉ (?), riêng cặp mắt vẫn dữ như mắt điều hâu khi nhìn tôi.

Vị chỉ cô gái giới thiệu:

- Hằng, em gái tôi mới từ Hà Nội vào học bách khoa. Còn đây chú Tuấn một chủ thuyền đánh cá trong tổ hợp.

Cô gái liếc xéo tôi rồi bĩu môi:

- Chủ thuyền? Nhìn đã biết ngay là ...

Cô ta không nói hết câu nhưng ai cũng hiểu cô ta muốn nói tôi là “ngụy”.

Vị cười xòa:

- Đất nước hòa bình thống nhất rồi còn phân biệt gì nữa. Thôi ăn cơm đi.

Tôi vừa cầm đũa cô gái đã hỏi móc họng:

- Ở miền Nam các anh trước khi ăn có biết mời ai không nhỉ?

Tôi miễn cưỡng:

- Mời anh Vị ăn ngon miệng. Còn cô nữa, chịu khó ăn nhiều vào để mau khôn chóng lớn.

Bàn chân tôi đau nhói vì bị dẫm lên:

- O! Miền Nam các anh có kiểu mời đều nhỉ!

Vị nhìn tôi cười:

- Thôi hòa đi nhé. Con bé này từ nhỏ đã danh đá khó bảo như vậy đấy.

Tôi cố ăn thật nhẹ để mau tránh xa cô gái dữ tợn.

... ..

Hai hôm sau tôi dự định ra khơi để cả nhóm thực tập với biển cả. Nhóm chúng tôi cùng học và ra trường một dịp, sau đó bà xã làm tại Ngân hàng QG – Ban Thanh tra. Một người bạn vào Ủy ban Đầu tư & Phát triển, người kia vào thuế vụ (nay cả ba người đều làm ngành ngân hàng); Thăng em vừa ra cơ khí Phú Thọ vào hãng Pin Con Ó, ... Nói chung thuyền “đánh cá” chúng tôi từ chủ tàu, thuyền trưởng, thợ máy, thủy thủ cả 7 người đều chẳng có chút kinh nghiệm gì về sông nước. Mục đích của chúng tôi chỉ muốn đi cho được nên không lấy khách và làm mọi thứ hợp pháp hợp lệ. Tôi dự định đi giữa ban ngày, ngay tại Saigon và với những người tên đã được đăng ký trong sổ lưu hành ghe.

Để ra khơi hợp pháp mấy ngày tôi phải mang sổ lưu hành ghe lên Nhà Bè để Vị ký tên đóng dấu. Vị mau mắn đồng ý, nhưng hăn chưa kịp làm gì thì cô Bắc kỳ phiền phức từ đâu chạy ào vào la lớn:

- Khoan anh Vị, em cũng muốn đi theo thuyền gã Tuấn kỳ này?

Vị nhăn mặt:

- Để làm gì? Em phải đi đi học mà?

Cô Bắc kỳ hai nút cười hóm hình đáng ghét:

- *Em chưa phải đi học vì trường chưa khai giảng. Máy em muốn đi theo coi đám này có đi đánh cá thật hay chỉ giả vờ tìm đường vượt biên!*

Thấy oan gia (biệt hiệu tôi gán cho cô gái từ đó) nói huých toẹt âm mưu của mình, tôi hơi chột dạ nhưng cũng ráng chống chế:

- *Chúng tôi đi ba ngày ba đêm. Cô biết đấy, đi đánh cá chứ không phải đi chơi, ngoài biển đã sóng to gió lớn còn phải thả dây kéo lưới rất cực khổ. Và lại ghe tôi nhỏ mà chúng tôi đã đi 6 người kể cả vợ tôi, chỗ ăn chỗ ngủ thật không tiện chút nào. Nếu cô tò mò muốn coi đánh cá, cô nên chọn ghe khác lớn và tiện nghi hơn.*

- *Tôi muốn đi thuyền của anh cơ. Thế nào? Anh không sợ khổ, vợ anh không sợ khổ, Tôi lại sợ à? Vợ anh ăn ngủ thế nào thì tôi cũng vậy, không được sao?*

Tôi vô cùng bối rối. Bản thân tôi gần đây hay ngâm mình dưới sông, tập tễ giăng cào kéo lưới còn hơi giống dân nhà nghề, chứ còn mấy tên kia, nhìn vào là nhận ra ngay dân bàn giấy! Tuy cũng đã nhảy xuống sông ngâm đấy nhưng da bọn họ vẫn còn quá trắng. Cả bà xã tôi nữa, ai lại dùng móc len để vá lưới thì còn qua mặt được ai (?) Chưa biết giải quyết cách nào tôi đành dùng kế hoãn binh:

- *Nếu cô cứ muốn đi theo tôi cần về bàn lại với anh em trong thuyền để tìm cách sắp xếp đã.*

Oan gia đưa mặt nhâng nhâng ra dọa:

- *Anh mà không cho tôi đi theo, anh cũng không có con dấu này đâu. Nhớ đấy.*

Vừa nói cô ta vừa dơ cao con dấu của chủ nhiệm THĐC Nhà Bè. Vị lắc đầu nửa như chào thua, nửa như cho phép cô em ngang bướng.

... ..

Một Thuở Hồn Hoang

Đoạn 2 – Bắt Cá Sông

Trong việc đóng tàu vượt biên chúng tôi được sự giúp đỡ quý báu của hai người bạn, Kim và Tài. Kim quen ở thư viện Đắc Lộ rất hiền lành và chân tình, hôm tôi đến “Sở Kiểm soát Ghe tàu Thành phố” nộp đơn xin đóng ghe, gặp Kim đang được lưu dụng tại đây, cô nhìn lướt qua đơn của tôi rồi lắc đầu:

- Anh khai như vậy không được đâu. Anh phải khai gia đình anh làm nghề đánh cá đã ... ba đời!

Và cô cho thêm một lời khuyên quý giá, nhờ nó việc đóng thuyền của tôi trở nên dễ dàng thuận lợi:

- Anh đừng xin đóng ghe mới, anh chỉ xin nâng cấp ghe cũ đang đánh cá sông thành ghe đánh cá biển thôi. Việc này dễ được chấp thuận mà cũng đỡ cho anh cả nửa tiền “bôi trơn”.

Tôi phân vân hỏi lại:

- Nhưng anh đâu có cái ghe đi sông nào.

- Thì anh đi kiếm mua một cái, vẫn lợi hơn nhiều. Theo quy định hiện thời những chiếc ghe dài không quá 10 mét, máy công suất dưới 15 mã lực không cần phải đăng ký.

Nhờ lời khuyên của Kim tôi đi kiếm mua chiếc ghe cũ nhỏ, điều này khiến tôi nghĩ ngay đến Tài, người bạn tù chung. Tôi may mắn cùng được thả ra một ngày với Tài. Trên đường từ Tây Ninh về Saigon Tài cho biết tương lai anh sẽ phụ gia đình làm nghề đánh cá, anh cũng chỉ nói chung chung nhà anh quay ra sông, khúc giữa cầu chữ Y và cầu Nhị Thiên Đường.

Tuy chỉ có rất ít tin tức về chỗ ở của Tài, tôi cũng may mắn tìm thấy anh chỉ sau một buổi. Tài kiếm mua được cho tôi chiếc ghe nhỏ chạy máy Kubota 10-15 với giá 4 cây (lượng). Tôi chụp hình chiếc ghe kèm vào đơn xin nâng cấp lên Sở Kiểm soát Ghe tàu TP. Thực ra đây chỉ là hình thức qua mặt nhà nước thôi chứ chỗ đóng ghe họ đóng cho tôi chiếc hoàn toàn mới, chiếc ghe cũ tôi giữ lại để làm “taxi”...

... ..

Bị oan gia Bắc kỳ đòi đi theo tôi bồi rồi quá, nhớ đến Tài tôi tìm đến anh nhờ cố vấn. Tài tươi cười vỗ vai tôi:

- Dễ mà. Ngày mai xóm tao ba ghe đi đánh cá trên sông Lòng Tào. Mà lấy ghe nhỏ chở con bé theo, như vậy mà tránh cho con nhỏ gặp đám thủy thủ “dỏm” của mày.

Tôi mừng rỡ hỏi lại cho rõ:

- Như vậy tốt rồi, nhưng đi bao lâu và tao phải sửa soạn gì?

- Đi một ngày thôi. Tao sẽ lo hết cho mày đồ ăn thức uống, mày chỉ nhớ đổ dầu vào máy Kubota cho chiếc ghe nhỏ. À! Nhớ mang theo khăn áo lạnh. Hẹn gặp mày giữa trưa tại ngay trạm Nhà Bè. ...

Tôi yên tâm đến báo với Vị rằng dịp này đúng mùa cá sông, ngày mai tôi sẽ đi đánh cá trên sông Lòng Tào chứ không ra biển nữa.

Vị quay hỏi cô em:

- *Vậy em còn muốn đi theo không?*

Oan gia Bắc kỳ hỏi trống không:

- *Đánh cá gì?*

Tôi hơi bối rối vì quên không hỏi Tài nên nói đại:

- *Đây là mùa cá ... đối.*

May quá Vị gật gù:

- *Ồ! Cá đối là cá nước lợ, dịp này có trắng. Ừ chắc được đấy.*

Bắc kỳ chen vào:

- *Vậy tôi vẫn đi. Bao giờ anh đến đón tôi?*

- *Khoảng gần trưa, tôi hẹn với mấy ghe khác tại trạm gác đúng 12 giờ. À cô nhớ mang áo lạnh.*

... ..

Hôm sau lúc tôi đến đón Oan gia Bắc kỳ đã thấy cô sẵn sàng, đầu đội nón lá, tay xách một túi nhỏ chắt trong đựng khăn áo. Từ trụ sở tổ hợp băng qua con lộ đến chỗ cắm ghe, vừa thấy chiếc ghe Bắc kỳ đã chổng nạnh la lên:

- *Sao chiếc thuyền của anh bé thế!*

- *Thì thuyền đánh cá sông mà. Vậy là lớn rồi đấy, rồi cô xem. Thuyền hơi nhỏ hơi cũ nhưng rất tốt, không chìm được đâu.*

Trong lúc Bắc kỳ xuống thuyền tôi nhắc:

- *Tôi nói với mấy ghe bạn cô là em gái của tôi, vì cô chỉ ở trong nhà nên giọng còn Bắc rặt. Vậy nên lúc nói với tôi cô*

cần ... ngọt ngào hơn.

- *A! Ra trước giờ tôi ăn nói chua ngoa lắm nhỉ? Mà sao anh phải nói dối?*

- *Không nói như vậy sẽ bị hiểu lầm. Tự nhiên đưa một cô gái hơi hơi đi theo, ai mà không nghi!*

Bắc kỳ phì cười:

- *Thôi được rồi, tôi làm theo ý của anh. Anh Tuấn ơi, em gái Hằng đây. Được chưa?*

... ..

Chúng tôi bốn chiếc ghe băng qua sông Saigon để rẽ trái vào sông Lòng Tào. Lần đầu trên chiếc ghe nhỏ băng qua sông lớn khúc ngoài Nhà Bè tôi cũng hơi ngán. Sông Saigon chỗ này lớn quá, chắc

phải rộng vài cây số, bờ này nhìn không rõ bờ bên kia. Tôi toát cả mồ hôi, một tay ôm cần lái, tay kia nắm tay ga vì máy Kubota không có hộp số. Bắc kỳ lại có vẻ hồn nhiên thích thú, cô ngồi nơi khoang giữa thả tay cho chạm nước đùa nghịch.

Một chiếc tàu lớn chạy ngang, phía sau tạo ra những gợn sóng dập dềnh. Chú Hai (ba Tài) chụm tay làm loa nhắc chúng tôi:

- *Chạy cắt sóng! Cho ghe chạy cắt sóng chớ không lật.*

Tôi lớn tiếng hỏi cô gái:

- *Có sợ không? Có biết bơi không?*

Bắc kỳ lại gần nói cho rõ hơn:

- *Tôi có thể bơi cả ngày, bơi từ đây vào bờ. Anh yên trí, nếu thuyền chìm tôi sẽ không cứu anh đâu!*

... ..

Chúng tôi từ sông Lòng Tào rẽ vào Rạch Chà Và rồi cắm sào bên bờ sông Đồng Tranh. Lúc đó khoảng 6 giờ chiều, chú Hai và Tài chất khoảng trăm chiếc sào tre lên ghe, chú đi trước cắm sào xuống ven sông cách bờ khoảng vài trăm mét, chúng tôi chống ghe theo sau, cứ hai người ra sức cắm chiếc sào cho chặt xuống lòng sông. Sau đó chú Hai lại cùng Tài mang lưới thả xuống dưới chân sào phía trong và cột một sợi dây vào sào đánh dấu.

Xong việc cả bọn kéo nhau lên bờ sông đốt lửa cắm trại. Mấy người đàn ông đi kiếm củi, hai người đàn bà và Bắc kỳ lo bắt bếp nấu cơm. Chú Hai phân công:

- *Bây giờ nước đang dâng, mình đợi đến khi nước ròng chắc khoảng 10 giờ đêm sẽ giăng lưới lên. Đến khi nước rút đến chân, khoảng 5 giờ sáng thì kéo lưới.*

Cô gái Bắc kỳ nói cười tíu tít, nhanh nhẹn phụ giúp hai bà chụm bếp nấu cơm, xem ra ai cũng có cảm tình với cô. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng mừng, thói chanh chua đánh đá của cô ra sông đã biến mất, nếu không buổi đánh cá hôm nay sẽ mất vui. Vài người trong nhóm bắt ngờ mang đến mấy con cá tươi rói nói là mới câu được. Tôi không biết họ câu lúc nào không lẽ trên đường vừa đi vừa câu, dân chuyên nghiệp giỏi thật. Thành ra bữa ăn đã chiến nhưng cũng đầy đủ canh chua cá kho.

Chúng tôi ăn xong ngồi quanh đống lửa tán dóc, uống trà cà phê hay nhâm nhi ly đế. Khoảng 10 giờ đêm chú Hai ra coi con nước rồi ra lệnh:

- *Đã đến lúc nâng lưới lên. Có 100 sào nên chia ra mỗi ghe một khúc.*

Nhờ có trăng cảnh vật thấy lờ mờ, tuy ghe nào cũng có đèn bình nhưng không cần xài tới. Ghe chúng tôi đi theo ghe chú Hai để được chỉ dẫn. Bây giờ ghe không nổ máy nữa mà dùng sào chống đi. Lúc thả lưới nước thấp giờ đây nước dâng cao mênh mang, muốn kiếm thấy đầu giây có khi phải

nhoài người xuống mò. Tôi chống sào để cho Bắc kỳ cột lưới, chú Hai chỉ cho vài mối đã bỏ đi. Bắc kỳ hiểu thẳng không muốn thua ai nên luôn miệng giục:

- Sao anh chống chậm thế? ... - Anh chống dốt quá. Xa như vậy làm sao với tôi?

Chú Hai thấy Bắc kỳ cự tôi quá nói vọng lại:

- Cứ từ từ làm, không cần gấp đâu.

Bắc kỳ cao giọng:

- Nhưng anh con dốt lắm ạ.

Tài nhìn tôi lắc đầu cười. Chú Hai vẫn tưởng Bắc kỳ là em tôi nhưng Tài biết cô ta là ai.

Bỗng tôi nghe cái “ùm”, Bắc kỳ vì cố vươn người tìm mối giây đã lộn cổ xuống sông! Tôi hét hồn căm sào chạy lại, nhưng cô gái đã trôi lên, vung đầu cho tóc ráo nước rồi cười nói tỉnh bơ:

- Không sao! Không sao!

Chú Hai cũng chống thuyền lại gần ra lệnh:

- Hai đưa để đó lên thay quần áo đi. Quần áo ướt dêm lạnh không được đâu.

Tôi chống thuyền cho đặng bờ rồi quay lại hỏi cô gái:

- Cô có mang theo quần áo nào không?

- Không! Tưởng đánh cá thì chỉ ngồi trên thuyền. ... À! Nhưng tôi có mang theo cái chăn.

Tôi nhảy xuống nước chỗ mũi thuyền nhìn mông lung, không biết xử trí ra sao vì tôi cũng chỉ có thêm chiếc áo mưa. Một lát Bắc kỳ nói vọng ra:

- Tôi quần chăn rồi, anh mang bộ quần áo tôi đem hong khô hộ nha.

Cô ta hiện ra nơi khoang thuyền, người quần chăn, mái tóc ướt xoa xuống trán. Dưới ánh trăng mờ nhìn cô huyền ảo như một hồ ly tinh trong Liêu trai Chí dị của Bồ Tùng Linh. Trao bộ quần áo ướt cho tôi Bắc kỳ cố dặn theo:

- Anh hong khô nhưng đừng làm cháy quần áo của tôi đấy, không còn gì mặc đâu.

Tôi phì cười nghĩ đến cảnh Bắc kỳ khoả thân quần trong chăn từ đây về Saigon. Bắc kỳ giận dữ:

- Anh thích lắm nhỉ?

Tôi cúi đầu cầm bộ quần áo ướt đi đến đồng lửa. Đêm đó tôi kiếm củi khô gậy đồng lửa thật lớn để chống muỗi và lạnh. Mình khoác thêm chiếc áo mưa, tôi ngồi bó gối ngủ gà ngủ gật bên đồng lửa chớ không dám trở vào ghe.

Gần sáng chú Hai gọi mọi người dậy kéo lưới. Tôi không ngờ đánh cá sông lại dễ dàng như vậy. Cá nhiều vô số kể, chúng nhảy lóp chóp trong lưới, có điều loại cá này rất lạ, nhỏ cỡ hai ba ngón tay và mang màu đỏ tươi, lần đầu tiên tôi thấy vì hình như không bán ở chợ.

Tài cho tôi biết đây là “cá mào gà”, một loại cá nước lợ, nổi lên gần bờ vào đầu mùa Xuân. Lúc mới bắt cá màu đỏ như mào gà nhưng khi chết màu đỏ nhạt dần đi.

Chúng tôi chắt cá vào những hầm nước đá trên ghe. Tôi đề nghị Bắc kỳ mang vài chục ký cá lạ về làm quà cho Vị, cô đồng ý nhưng muốn thí nghiệm. Bắc kỳ không muốn đựng đến cá vì sợ tanh, cô muốn vẫn bó cá trong lưới, ròng dưới sông để cá lúc nào cũng tươi, đến Nhà Bè mới kéo lên. Tôi thấy ý tưởng của Bắc kỳ cũng có lý nên làm theo.

Nhưng than ơi! Đến Nhà Bè khi kéo bọc lưới lên, không thấy còn con cá nào trong đó. Tôi đến giờ vẫn không biết vì sao? Cá thoát được bơi đi hay bị con nào bám theo ăn hết?!

(còn tiếp)

Một Thuở Hồn Hoang

Đoạn 3 – Rắc Rối Cuộc Đời

Càng tiếp xúc gần gũi với anh em gã chủ nhiệm Tổ hợp Đánh Cá Nhà Bè, tôi càng nhận ra sự khác biệt giữa những thanh niên được giáo dục tại miền Nam và những người lớn lên dưới chế độ Cộng sản miền Bắc. Những giá trị luân lý đạo đức thấm nhuần vào xã hội VN từ mấy ngàn năm đã bị chế độ miền Bắc phá nát. Thậm chí còn lên án những giá trị này như những rào cản cách mạng, những tàn dư phong kiến cần phải loại bỏ!

Không có niềm tin tôn giáo, những quan niệm luân lý đạo đức từ gia đình đến xã hội bị bứng rễ, những thanh niên miền Bắc trước đây sống với khẩu hiệu “đánh Mỹ cứu nước”, nay mục đích đó không còn, họ sống không lý tưởng nên phần lớn quay vào lo cho bản thân, họ trở nên hết sức ích kỷ, ra sức bon chen để vươn lên và hưởng lợi. Nhất là khi nhìn chung quanh môi trường xã hội họ sống chỉ toàn thấy những lọc lừa dối trá.

Trường hợp Vị hẳn không tỏ ra tham lam vì bố mẹ hẳn đã tích góp quá nhiều tài sản quốc gia, hẳn lại “trường kỳ bất mãn” vì đoàn - đảng đã xen vào cuộc sống riêng tư, bắt hẳn phải từ bỏ người yêu. Giờ đây Vị với nỗi lòng u uất chỉ muốn sống càng xa bố càng xa đảng càng hay. Em Vị, Oan gia Bắc kỳ lại hơi khác, cô ta không có gì để oán hận cũng chẳng có chi để ước mơ. Cô sinh ra trong một gia đình ai cũng nể sợ, bố nắm quyền lực nhờ phe đảng, mẹ gom tài sản nhờ tham ô. Cô lớn lên đầu óc trống rỗng

không mục đích, hành vi phần lớn thúc đẩy bởi bản năng. Chắc do luôn được nuông chiều Bắc kỳ rất hay gây sự.

Bữa đi bắt cá sông về Tài nói với tôi:

- Tao thấy con bé Bắc kỳ nguy hiểm đó. Tuy lúc nào cũng cựa nựa mà nhưng xem ra ... qua giọng nói ánh nhìn, không hẳn là ghét mà đâu. Mà mới ra tù lại sắp ra đi, đừng có dính vào những rắc rối cuộc đời. Tiêu tòng đời trai đó con.

Tôi gật gù:

- Dân an ninh quân đội có khác. Ừ! Tao cũng đánh hơi thấy nguy hiểm nên ráng tìm cách tránh xa.*
- Ghe đóng xong rồi sao tụi mày chưa dzọt? Để lâu dễ sinh chuyện.*
- Vì tụi tao còn vài việc cần làm, chắc phải một vài tháng mới xong.*

Thực ra vì sinh mạng của chính mình và những người thân, chúng tôi làm chiếc ghe an toàn nhất có thể. Khi thấy cốt máy chiếc thủy động cơ Yanmar mòn và hình như có vết nứt, chúng tôi mua một

khúc lồi ... trục xe lửa rồi mướn thợ tiện. Công việc trần ai vì trục quá cứng, trung bình 15 phút là tiêu một mũi tiện, lúc đó một chỉ vàng mua được có 5 mũi, tôi đã phải chi trên một lượng.

Chúng tôi còn áp dụng “nguyên tắc con lắc”, làm phần đáy thật nặng để ghe dù chao đảo cách mấy cũng không bị lật. Bằng cách lại mua một khúc ... đường rầy xe lửa cho bắt dính vào đáy ghe, bữa mướn hai xe ba gác chở, cứ một lát xe lại bị chổng vó vì khúc đường rầy quá nặng.

Tôi còn mướn hàn hai thùng thiếc rỗng, mỗi thùng 2 m khối, trên lý thuyết đây là hai thùng chứa cá và nước đá, nhưng thực tế chúng được sử dụng như hai phao nổi. Khi ghe bị sóng phủ, phần lớn nước sẽ chảy đi vì trên boong đã bít kín như tàu ngầm, nước chỉ có thể tràn vào khúc hầm máy. Để an toàn, nếu máy bơm bị hư hay bơm không xuể, hai thùng rỗng này sẽ có tác dụng nâng ghe. [1]

Trong khi chưa hoàn tất những việc muốn làm, tôi vẫn phải đối phó với Oan gia Bắc kỳ!

... ..

Vài ngày sau khi đánh cá sông tôi trở lại THĐC Nhà Bè, vừa thấy tôi Bắc kỳ chạy bỏ lại:

- Anh đi đâu mấy hôm nay? Tôi chờ anh quá.

- Để làm gì?

- Tôi có việc cần nhờ, anh lại đây.

Cô ta dẫn tôi đến hông trụ sở, chỉ chiếc xe Honda 67 đang đậu trên hè:

- Anh Vị mới được biếu chiếc xe máy này, anh có xe con rồi nên tôi xin. Anh dậy tôi chạy đi.

Vị cũng đến gần giải thích:

- Hôm qua đám công an biên phòng quận đui theo nhóm vượt biên ngoài Miếu Bà, bọn xe thô bị đi bỏ xe nhảy xuống thuyền trốn luôn. Bên công an tịch thu được ba cái, mang biếu anh cái xe này.

À ra vậy! Miếu Bà (Châu Đốc) tôi khá rành vì chỗ đó là ngã ba sông Saigon rẽ ra hai hướng, sông Soài Rạp và sông Lòng Tào. Tôi dự định sẽ đi ra cửa Soài Rạp nên nghiên cứu những rạch nhỏ chung quanh Miếu Bà khá kỹ, tôi tính kiếm chỗ “ém” chiếc taxi chở 10 can dầu và anh Trung úy HQ hoa tiêu. Một lần chúng tôi cho ghe chạy vào một con rạch nhỏ, nhưng thấy càng lúc càng nhỏ lại nên quyết định quay ra, bỗng thấy bên bờ rạch có một bà đang ... tắm. Tội nghiệp bà ta đứng nép vào bờ kéo lá dừa nước che người. Khổ nỗi rạch nhỏ và nông ghe lại lớn, chúng tôi xịch tới xịch lui 3, 4 lần chưa quay đầu được. Khỏi mù mịt, nước bị chân vịt quậy đục ngầu, bà ta cứ thấy ghe chạy phía nào lại lấy tay và lá che người phía đó. Lúc quay ra được chúng tôi áy náy cúi đầu la: “Xin lỗi! xin lỗi!” ...

Thấy Bắc kỳ muôn tập chạy chiếc 67 tôi lắc đầu:

- Đây là xe đàn ông cô không chạy được đâu.

Bắc kỳ vênh mặt cãi:

- Sao lại phân biệt xe đàn ông đàn bà? Sao tôi không chạy được?

- Xe này cao đàn bà chân chống khó tới. Với lại chạy xe này phải dạng chân, đàn bà không tiện.

- Tôi còn cao hơn khối đàn ông đấy. Mà dạng chân thì có sao chứ?

Thiệt tình! Con gái miền Nam nghe hai chữ dạng chân đã đỏ mặt đờng này Bắc kỳ mặt mày cứ nhâng nhâng.

Sau một hồi đôi co từ chối không được tôi phải miễn cưỡng đến kiểm soát xe, từ bình xăng đến bộ thắng. Thấy xe an toàn tôi chỉ sơ cho Bắc kỳ biết chỗ nào là tay ga, chỗ nào là thắng chân thắng tay, chỗ nào sang số và nhắc:

- Á! Mà khi sang số tay phải nhớ buông ga, tay trái bóp “embrayage”, chân trái đạp phía trước là số lớn để chạy nhanh, đạp giạt phía sau là số nhỏ để chạy mạnh.

- Em-ray-a là cái gì?

Tôi lúng túng tìm chữ:

- Là .. là bộ ly hợp.

Bắc kỳ lắc đầu:

- Cái gì mà ly với cóc! Thôi cứ chạy đi, đến đâu anh chỉ tôi tới đó. Cho anh biết tôi chạy xe đạp cừ lắm đấy.

Tôi giắt xe ra đường, đạp cho máy nổ rồi ngoắc Bắc kỳ:

- Cô ngồi trước điều khiển, nhớ chạy thật chậm thôi.

Bắc kỳ mặt mày tươi rói, vòng chân ngồi lên phía trước. Chưa gì tiếng ga đã rú lên:

- Sao xe chưa chạy?

- Phải sang số chứ. Chân trái đạp tới trước, nhưng nhớ ...

Tôi chưa nói dứt câu đã nghe “bực!” chiếc xe nhông đầu lao đi, tôi xém rớt xuống đường, tiếng máy rú inh ỏi. Tôi vội la:

- Bóp em-ray-a sang số lớn! Cháy mất hộp số bây giờ.

...

Được cái Bắc kỳ khá thông minh, đường từ Nhà Bè lên Saigon vắng vẻ nên tuy cô chạy ẩu chạy liều nhưng cũng

không gây tai nạn nào. Sau một hồi vòng tới vòng lui từ Nhà Bè lên cầu Tân Thuận rồi vòng lại, Bắc kỳ bỗng rú:

- Mình chạy lên chợ Saigon kiếm gì ăn đi.

Tôi giạt mình từ chối:

- Cô chạy còn cà dẹt cà tang lắm. Chưa điều khiển xe quen, vào Saigon người xe chen chúc, cô không dám chết ai thì cũng bị người ta tông chết.

Bắc kỳ vùng vằng:

- *Anh chỉ giỏi chê mới dọa tôi thôi. Tôi chạy như vậy còn gì.*

Nhưng cũng may cô nghe lời vòng về trụ sở Tổ Hợp Nhà Bè. Vị đứng trên bể cá thấy tôi bước xuống xe dáng người phờ phạc, anh ta cao giọng hỏi:

- *Không sao chứ?*

Tôi chưa kịp trả lời Bắc kỳ đã cười khanh khách chen vào:

- *Anh ta sợ chết bóp em gần lòi ruột!*

Tôi bực mình cự:

- *Chạy như cô không giữ chắc để rớt xuống đường chết à? Mà ôm sơ chứ gì đến gần lòi ruột.*

- *Anh còn chối? ... Coi đây này...*

Bắc kỳ có vẻ bực kéo phắc vạt áo lên, quả nhiên trên bụng trắng có lằn vết đỏ. Tôi lúng túng quay đi chỗ khác. Đúng là “tự nhiên như người Hà Nội”, gái Nam kỳ không khi nào chứng minh bằng cách trật áo ra như vậy.

...

Khoảng một tuần sau, khi máy ghe Yanmar có trục mới được tiện từ cốt xe lửa, tôi muốn ra khơi chạy thử nên lại ghé tổ hợp Nhà Bè xin phép. Vừa thấy tôi đứng nói chuyện với Vị bên bể cá Bắc kỳ đã chạy lại lớn tiếng hỏi:

- *Anh đi đâu cả tuần nay vậy? Tôi cứ tưởng anh vượt biên rồi.*

Tôi tái mặt liếc Vị rất nhanh, yên tâm khi thấy hấn vẫn tỉnh bơ:

- *O! Cô nói gì lạ vậy. Dân làm ăn mà, tôi lên đây hôm nay để xin ra khơi mấy bữa.*

- *Bao giờ đi?*

- *Ba hôm nữa, cuối tuần này.*

- *Sao không đi ngày mai đi, tuần sau tôi phải đi học rồi.*

- *Không được, thủy thủ của tôi có người còn phải đi làm việc khác, đi biển chỉ là nghề làm thêm.*

- *Vậy anh đi một mình.*

- *Một mình làm sao đánh cá?*

- *Anh đâu có cần đánh cá. Đây ...*

Bắc kỳ đến nắm tay tôi nói nhỏ giọng nài nỉ:

- *Tôi mê biển lắm, chỉ ao ước được ra khơi chơi một lần, anh chở tôi ra chơi mấy tiếng rồi về.*

- Không được đâu. Từ đây ra biển qua cửa Soài Rạp hay Cần Giờ đều mất từ ba đến bốn tiếng, lại còn tùy theo con nước, đi về mất cả ngày, cô đi không tiện đâu. Mà lần trước cho cô đi rồi còn gì.

- Lần trước đi sông chứ có phải biển đâu. Mà đi một ngày thì có sao chứ.

- Đi một mình với tôi cô không ... sợ à?

- Sợ gì chứ?

Vị nghe loáng thoáng cũng xen vào:

- Chú mày không sợ con bé này thì thôi chứ. Ha Ha! ... À cho bé này đi cho biết biển, anh sẽ ký cho chú mày mua 100 lít dầu giá quốc doanh.

Tôi mừng rỡ, giá dầu chính thức chỉ bằng 1/10 giá thị trường. Đi một ngày chỉ tốn 20 lít dầu là cùng. Bắc kỳ lại gạ:

- Anh cho tôi đi tôi sẽ coi anh như ... anh và cho anh coi cái này hay lắm.

(Còn tiếp)

Một Thuở Hồn Hoang

Đoạn 4 – Ra Khơi

Thấy không thể từ chối oan gia Bắc kỳ được, tôi giao hẹn:

- Ngày mai đi biển chỉ có hai người nên cô phải nghe lệnh tôi.

- Oai nhỉ? Lệnh anh làm sao?

- Ghe biển cao lớn mạnh mẽ chớ không như ghe sông lặn trước. Cô ngồi đâu phải ngồi yên, không được nghỉ ngoáy nghịch ngợm. Nếu cô rớt xuống biển tôi có muốn

cứu cũng không cứu nổi đâu.

Bắc kỳ biu môi “xì” một tiếng như bất cần. Tôi nói tiếp:

- Lúc chạy tôi sẽ ngồi trên phòng lái, nhưng cô sẽ phải ngồi nơi mũi thuyền. Lúc mới ra khỏi trạm, ghe chạy chậm gần bờ nên sẽ gặp nhiều rác. Nhiệm vụ của cô là nếu thấy những đám rác lớn, những bụi lục bình to là phải lấy sào đẩy ra. Đặc biệt nếu thấy những xác chết trôi sông lại càng phải đẩy ra thật xa.

- Cái gì? Có cả xác chết nữa à?

Tôi nghiêm mặt xác định:

- Có chứ. Xác nào xác đó nhìn ghê rợn lắm, cái thì bị cá ăn mất tai, cái thì mất mắt chỉ còn hai lỗ đen ngòm giữa cái sọ trắng hếu. Nổi lênh bênh, bụng chương xình như cái trống ...

Chân tôi bị Bắc kỳ đạp mạnh:

- Anh đang dọa tôi chắc. Anh tưởng tôi sợ mấy cái xác vờ vời của anh à?

Tôi nói sang chuyện khác:

- Ngoài việc đẩy rác đẩy xác, cô còn phải dương mắt thật lớn nhìn mấy hàng đày giăng nơi cửa sông. Ngày mai tôi chưa định ra cửa nào, nhưng nếu nước xuôi mà ra cửa Soài Rạp sẽ có nhiều hàng đày. Mắc vào nó ghe có thể bị lật, hay ít nhất chân vịt cũng bị cuốn vào lưới. Lúc đó cô sẽ phải lặn xuống dùng dao cắt lưới và đèn cho dân đóng đày hai chỉ vàng.

Bắc kỳ hùng hồ cãi lại:

- Anh lái thì anh phải lặn xuống cắt chứ sao lại tôi? Tôi cũng chẳng có vàng mà đèn, anh là chủ tàu mới có chứ.

- Tôi là chủ tàu đôi rách không có nổi chỉ vàng... A tôi thấy cô đeo sợi giây chuyền, không biết có được một chỉ không nhưng mai nhớ đeo theo đấy.

Bắc kỳ tính đạp tôi một phát nữa nhưng tôi rút chân về kịp. Vị này giờ đứng nghe tôi ồm ờ nửa đùa nửa thật chọc cô em, hẩn tẩn cười bỏ đi. Tôi dặn thêm:

- Chưa hết. Minh sẽ ra biển xa cỡ mười mười lăm cây số, lúc đấy biển còn nông mình sẽ thả neo. À! Cô có nâng nổi chiếc neo hai chục ký không?

- Tôi vác được một tạ gạo đấy.

Tôi cúi đầu gằm Bặc kỳ làm như quan trọng nói nhỏ:

- Còn cái này nữa quan trọng. Mai cô nhớ mang thêm bộ quần áo chớ lỡ ra ... Có hai người mà cô không mặc gì ... kỳ lắm.

- Thế ạ!

Trong khi nói Bặc kỳ nhìn tôi đăm đăm nhưng bất ngờ cô ra chiều đập mạnh, bàn chân tôi lần này rút về không kịp, đau nhói một nửa.

... ..

Hôm sau khi chạy ghe đến đón Bặc kỳ nơi trạm Nhà Bè đã thấy cô đứng lóng ngóng trên bờ, người mặc bộ đồ bộ đội của Vệ rừng thùng thình, đầu đội mũ tai bèo phủ đến vai, tay xách cái túi nhỏ. Nhìn cô ăn mặc giống bữa đầu gặp, tự nhiên một cảm giác khó chịu hiện lên. Cũng may cảm giác này biến đi nhanh khi cô móc trong túi ra một mảnh giấy, tờ giới thiệu của tổ hợp Nhà Bè cho tôi mua 120 lít gazole giá chính thức. Tôi nghĩ thầm tên Vệ này cũng chu đáo gồm, hẳn hứa cho tôi mua 100 lít, thêm 20 lít bù số dầu chở em hẳn đi chơi.

Ra khỏi trạm một quãng, khi ghe bắt đầu ra giữa dòng và vào sông lớn nước mênh mông, Bặc kỳ leo lên phòng lái mỉm cười:

- Anh thấy tôi bận quần áo bộ đội không thích phải không?

Tôi bối rối không biết trả lời ra sao, cô bé này thông minh gồm. Bỗng tôi giật mình thấy cô gái từ từ cởi bộ đồ bộ đội ra. Cha! Thì ra phía trong cô ta mặc sẵn quần đùi áo may-ô, nhìn cô giống một cô gái miền Nam với nước da trắng bóc và làn môi không biết có đánh son không mà đỏ chót. Bặc kỳ vắt quần áo bộ đội vào một góc, xoay một vòng rồi hất hàm hỏi:

- Như vậy nhìn còn tức không lính sữa?

Đang ngây người nhìn Bặc kỳ lệt xết, tôi bỗng giật mình thấy cô gọi mình là “lính sữa”.

Bặc kỳ ngồi xuống cạnh tôi cười khanh khách.

- Anh biết hôm qua em đến nhà bác Hai chơi không?

- Gì? Cô đến nhà bác Hai? Sao cô biết nhà bác?

- Máy hôm trước em đón bác ở trạm, nói bác đưa về nhà chơi.

Cô giải thích:

- Em vào Nam đã vài tháng nhưng có quen ai đâu, chỉ có anh và gia đình bác Hai ... Với em cũng mến bác. Hôm qua em còn lại nhà bác ăn cơm.

- Hừm! Cô có gặp Tài không?

- Anh Tài ở nhà riêng không qua.

Rồi cô cười hóm hỉnh tiếp:

- Bác còn cho em coi hình anh Tài chụp với “anh của em” thời đi lính ngự! Hôm em nói sẽ cho anh coi cái bí mật là tấm hình đó đấy nhưng bác Tài không cho em mượn mang về!

Cha chả! Như vậy oan gia Bắc kỳ này biết hết ngọn ngành của tôi rồi sao? Những hình ảnh cũ của tôi ở Saigon hay Long Hải ba tôi đều thủ tiêu hết, nhưng nhà bác Hai ở Quận 7 vào đường sông dễ nhưng đường bộ phải qua 4, 5 con hẻm, có lẽ vì vậy mà bác Hai yên tâm giữ lại vài tấm hình. Hơn nữa trong xóm ai cũng biết Tài từng đi lính Cộng hòa, từng đi cải tạo về nên không cần giấu nữa.

Tôi ngồi phịch xuống buồng lái thờ dài. Trước đây chắc hẳn Vị cũng nghi ngờ nhưng vì có cảm tình với tôi nên hẳn vẫn đối xử tử tế để dãi chừ bây giờ ... không biết gã chủ nhiệm tổ hợp đánh cá sẽ đối xử với tôi ra sao? - Chắc là phải đốt gia đoạn dzọt lẹ thôi.

Trời đã về chiều, gần tới mấy hàng cọc đáy, tôi giục Bắc kỳ ra ngồi trước mũi canh. Nghe giọng tôi hơi gắt, Bắc kỳ đoán tôi đang khó chịu nên riu riu nghe lời. Cô ra ngồi trước mũi thuyền thỉnh thoảng ngó ngang lớn tiếng nói bâng quơ: “Trời đẹp quá”, “Gió mát quá”, “Nước biển trong ghê”, ... nhưng tôi lơ đi vì lòng đang rối như tơ vò. Nếu tại cô ả oan gia này mà chương trình vượt biên của tôi bị bẽ, tôi sẽ đối xử với cô ta ra sao? Nếu vì biết gốc gác của tôi mà Vị giữ ghe lại, không cho ra biển nữa, không biết tôi có nên đập cho oan gia này một phát cho bay xuống biển không?! ... Ôi bao nhiêu công sức, thời gian, tiền bạc!

Đã qua ba hàng đáy, Bắc kỳ nhóm dậy hỏi:

- Chắc đã qua hết những hàng cọc đáy rồi phải không anh? Anh nói có ba hàng mà.

- Ờ... Ờ!

Cô ta vừa đi về hướng khoang giữa vừa hỏi:

- Anh đói chưa? Buổi sáng em có thổi hai gói xôi mang theo này.

- Cô mà nấu xôi?!

- Chứ sao. Buổi sáng em đón bà bán xôi ở cổng “thối” hai gói. Gói xôi đỗ xanh mới gói xôi lạc, a .. gọi là gì nhỉ... đậu phộng.

Đang bực mình tôi cũng phải bật cười:

- Thôi cô đói thì ăn đi, tôi cũng mang theo mấy ổ bánh mì.

Thấy không khí bớt căng thẳng, cô gái đến gần thủ thi:

- Anh sợ em nói gốc gác của anh với anh Vị chứ gì? Nhưng anh yên tâm, anh Vị biết cả rồi.

Tôi lặng người nhìn Bắc kỳ, cô ta tỉnh bơ nắm tay tôi nói tiếp:

- Anh Vị còn nói anh không có tương lai ở đây đâu, có dịp thì ... đi đi.

Tôi lại sững người không tin những gì mình nghe. Đưa tay nắm chặt bánh lái tôi đưa mắt nhìn ra chân trời tự hỏi, anh em tên Vị nói thật hay đang gài bẫy tôi (?).

Nhớ năm ngoái dịp đám cưới của tôi, một gã em họ vợ từ ngoài Bắc không mời cũng đến, hấn mang lon trung úy vào miền Nam với nhiệm vụ “nghiên cứu lịch sử đảng” vì hấn thuộc “Ủy ban Lý luận Trung ương”. Tên này ngồi uống rượu tì tì, khi mọi người về hết hấn đi gom mấy chai rượu còn dư ngồi uống tiếp. Trước khi về hấn chân nam đá chân xiêu nhưng vẫn cố nói như hét: “Em thì khác... Nhưng anh chị phải đi đi, không ở lại được đâu.” Thật khó tin, những tên có gốc gác với cơ quan quyền lực nhất nước lại khuyên tôi nên ... vượt biên!

Gã em họ vợ này tuy gặp có vài lần nhưng cũng được việc. Khi biết tôi hay bị tên thiếu úy công an khu vực nơi đóng ghe hăm dọa, đòi ăn uống liên miên, hấn nói: “Để em!” Hôm sau hấn đến chỗ tôi đóng ghe mời ra đầu ngõ uống cà phê, cùng đi với hấn có một tên mang lon đại úy, một tên khác mặc đồ đại cán. Bọn này có dấu hiệu gì riêng tôi không biết, nhưng chỉ ngồi uống cà phê với nhau một lúc đã đủ khiến tên công an khu vực đi ngang mắt lăm la lăm lét. Khi toán khách của tôi về rồi tên công an đến hỏi dò: “Đồng chí quen cả Thành ủy và Trung ương nhỉ?” Tôi nghiêm mặt ra chiều bí hiểm, giọng Quân khu Tư: “Đồng chí giữ bí mật”. Từ đó tên công an khu vực không còn hó hé gì nữa ...

Thấy tôi ngồi mặt thừ ra nghĩ ngợi, oan gia Bắc kỳ với cái giỏ tôi mang theo lục lọi, cô kéo ra cái bình thủy đựng cà phê và ổ bánh mì nói:

- Anh ăn xôi còn em ăn bánh mì cho.

Tôi nhăn mặt, chợt nhận ra Bắc kỳ đã đổi cách xưng hô với tiếng “em” ngọt sót. Cô chợt hỏi:

- Anh biết chuyện anh Vị với chị Tuyết chứ nhỉ?

- Chỉ loáng thoáng.

Bắc kỳ ngồi dựa vào tôi vừa gặm bánh mì vừa thông thả kể chuyện:

- Bố chị Tuyết đi học và ở lại làm việc bên Tây, sau nghe theo lời hiệu triệu về nước làm việc. Vợ con ông cũng về theo, nhưng mẹ chị Tuyết là đâm lai sinh ra và lớn lên bên Tây, về VN mấy năm bà không chịu nổi đã đòi về Tây. Bà này có quốc tịch Tây nên nhà nước cho đi nhưng bố chị Tuyết phải ở lại, ông này đang giúp làm mấy công trình như hầm chứa máy bay, giấu tên lửa. Không được đi theo vợ, bố chị Tuyết trở nên bất mãn rồi phản động sao đó đến nỗi phải đi cải tạo, lúc về vẫn bị quản chế tại gia ... Gia đình như vậy làm sao bố mẹ em đồng ý cho anh Vị cưới chị Tuyết!

Tôi thờ dài, do đồng cảm tự nhiên thấy có cảm tình với Vị hơn. Ngay cả với Oan gia Bắc kỳ thấy gần gũi, bớt nghi kỵ. Quay qua Bắc kỳ tôi thân mật hỏi:

- Vậy chuyện tình của cô thì sao?

- *Chuyện tình gì chứ?*

- *Chuyện cô với bạn trai. Không lẽ lớn như cô mà chưa có bạn trai à? Những người con trai cô gặp trong đời, như bạn học với cô chẳng hạn.*

- *A! Máy đưa đó hả? Máy đưa đấy chỉ nói câu đầu đến câu thứ hai em đã muốn tát cho một cái rồi!*

Tôi bật cười:

- *Không được. Muốn có bạn trai cô phải dịu dàng, ngọt ngào chứ chưa chi đòi ... tát người ta thì ai mà dám đến gần, làm sao cô có người yêu.*

- *Vậy anh là người yêu của em đi.*

Tôi giật mình lắc đầu:

- *Không được, tôi đã có vợ làm sao thành bồ của cô được.*

- *Thì có sao. Em có bắt anh bỏ vợ đâu.*

Cha! Tôi chưa gặp người con gái nào ăn nói thẳng thừng bậm trợn như ngữ Oan gia này. Cũng đoán trước bữa ra khơi với cô bé hôm nay sẽ như cuộc đùa với lửa. Tuy bị ép nhưng cũng thấy vui vui với những mẩu đối thoại nửa thông minh nửa ngang bướng của cô gái. Gần gũi Bắc kỳ mới nhận ra cô có sức cuốn hút đặc biệt với khuôn mặt xinh, thân hình hấp dẫn và tình cảm bộc lộ chẳng che dấu.

Ghe đã ra khá xa bờ, những hàng cây để lại chỉ còn thấy lò mờ. Biển trong và êm, tôi để ga thật nhẹ cho chiếc ghe chỉ như lướt trên mặt nước. Bắc kỳ chắc xúc động vì cảnh đất trời nên thơ huyền ảo, lên tiếng đề nghị:

- *Minh hát cho nhau nghe đi anh.*

- *Tôi không biết hát.*

- *Hát ai lại chẳng biết. Vậy để em hát trước nhé.*

- *Thôi! Thôi! Nghe cô hát chắc tôi sợ nhào xuống biển mất ... À! Minh ra xa rồi, thả neo thôi.*

Bắc kỳ nhanh nhẹn đến trước mũi ghe, nâng neo quăng “ầm” xuống biển. Cô phủi tay đi trở lại hỏi:

- *Anh có biết nhạc sĩ nào miền Bắc không?*

Tôi vừa nhả hộp số máy tàu vừa nghĩ về những nhạc sĩ nổi tiếng còn ở lại miền Bắc:

- *Ai nhỉ? ... Đoàn Chuẩn, Văn Cao.*

Cô gái ngồi xuống cạnh tôi reo lên:

- *A Văn Cao! Anh biết bài hát nào của Văn Cao?*

Không đợi tôi trả lời Bắc kỳ nói giọng hứng khởi:

- *Vậy để em hát trước cho. Em hát bài Tiến Về Hà Nội nhé. ...*

Rồi cô lấy giọng hùng tráng rống lên:

- *Chúng ta đi nghe vui, lúc quân thù đầu hàng ...*

Tôi vội đưa tay che miệng cô lại:

- *Thôi! Thôi! Hát bài khác đi, Văn Cao có thiếu gì bài hay.*

Bắc kỳ cười ha hả:

- *Chạm nọc chứ gì?! Vậy em hát bài Làng Tôi chắc anh thích. ... Chiều khi quân Pháp sang, phá tan ... giết quân thù trả thù xưa ...*

Tôi lại phải bịt miệng Oan gia lại:

- *Chỉ có cô với tôi ở đây thôi mà cứ đòi giết chóc ghê quá.*

Bắc kỳ vùng vằng:

- *Đấy không phải bài hát của ông Văn Cao à?*

- *Ông Văn Cao là người yêu nước, ông ta làm những bài này khi chưa biết rõ bộ mặt thực ... a ..a .. Chớ từ sau vụ Nhân Văn Gia Phẩm ông có được sáng tác nữa đâu ...*

Bắc kỳ ngỡ ngác, trong xã hội bùng bít miền bắc có lẽ cô chưa từng nghe nói về vụ này. Đề thuyết phục tôi hỏi:

- *Chắc cô chưa từng nghe những bài trữ tình tuyệt vời của Văn Cao như Suối Mơ hay Thiên Thai đâu nhỉ?*

- *Hát làm sao?*

Tôi háng giọng:

- *Suối mơ bên rừng thu vắng, giòng nước trôi lữ lờ ngoài nắng, ngày chưa đi ... Suối ơi bao nguồn yêu mến, còn ghi khi bóng ai tìm đến ...*

- *Hay như bài Thiên Thai. Tiếng ai hát chiều nay vang lừng trên sóng .... Nhớ ngày xưa ... Kìa đường lên tiên ... kìa đường hương duyên ... Và tôi chế: - Thiên thai, em đây xin dâng chàng hai trái đào thơm ...*

Bắc kỳ cười khúc khích, lấy cùi chò hích vào bụng tôi:

- *Có phải của ông Văn Cao không đấy? Hay thì hay thật nhưng sao tục thế!*

- *Tục gì mà tục. Trên cõi tiên thì phải có vài trái đào thơm chứ.*

(còn tiếp)

Một Thuở Hồn Hoang

Đoạn 5 – Đêm Trên Biển Vắng

Bắc kỳ đứng dựa lưng vào buồng lái ngắm hoàng hôn trên biển. Cô xuýt xoa:

- *Đẹp quá anh ơi, em chưa bao giờ thấy cảnh đẹp như vậy... Hay mình hãy xuống biển tắm đi anh.*

Tôi lắc đầu, nhìn vào bờ thấy xa tí:

- *Bộ điên à. Biển chỗ này ít ra cũng sâu 15 mét, Cái neo 20 thước thả xuống có chùng mấy đâu. Mà chắc gì dưới không có cá mập.*

Cô gái cười nắc nẻ:

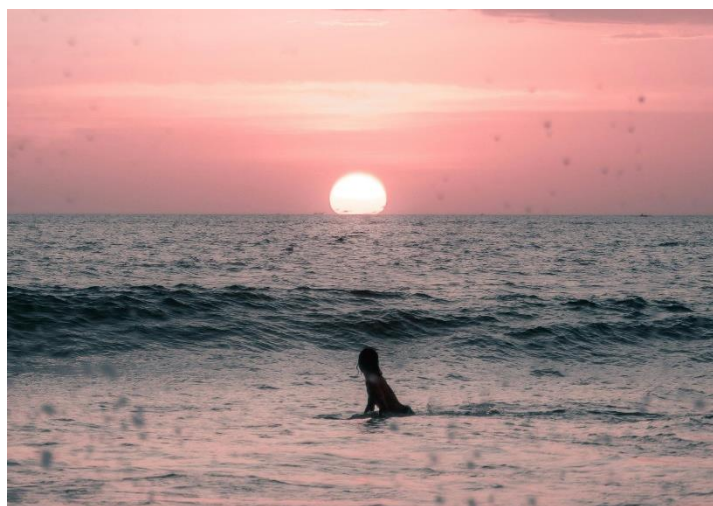
- *Anh nhất thế, em không sợ đâu. Em nhảy xuống đây, anh có dám xuống không?*

- *Không! Tôi bơi dở mà neo hình như cũng chưa bám vào đất đá gì cả, chắc chỉ vào cát thôi, tôi thấy ghe vẫn còn hơi trôi. Nhảy xuống với cô lỡ ghe trôi mất thì đành cùng tự tử với cô chắc ... Á! Mà cô có mang theo đồ tắm không mà đòi nhảy xuống bơi.*

Cô ta vẫn cười:

- *Em cần gì chứ.*

Nói rồi Bắc kỳ quay lưng lại phía tôi đưa tay cởi áo ngực, đem đến nhét vào giỏ cô mang theo. Thấy Oan gia nhất định mạo hiểm, tôi vội chạy kiếm chiếc phao bằng ruột vỏ xe có cột sẵn giây quăng xuống biển. Để chắc ăn tôi lấy thêm hai thùng dầu không cột vào với nhau, nối thêm sợi dây dài cũng ròng xuống biển. Trên boong thuyền, Bắc kỳ đứng nhún nhún, người vẫn mặc nguyên quần đùi áo may-ô. Bỗng tôi nghe “Ừm”, Bắc kỳ đã nhào xuống biển.

Phải công nhận Bắc kỳ bơi vừa thạo vừa liều. Thôi thì cô nhào lên lộn xuống, bơi xấp bơi ngửa đủ kiểu, xem ra cô rất thích thú khi được đùa cùng sóng nước. Ngồi trên thuyền, phì phà điều thuốc ngắm cô tôi nghĩ đến huyền thoại nhân ngư, rồi tự nhiên liên tưởng tới vợ và vài cô bạn trước đây, ai cũng hiền lành đoan trang chớ chẳng có ai ngổ ngáo như nàng Oan gia này.

Trời đã xẩm tối, gió bắt đầu nổi, sợ Bắc kỳ bị cảm lạnh hay tệ hơn nữa bị cá mập đớp mất, tôi ra be thuyền chụm tay gọi. Phải ba bốn lần cô ta

mới chịu bám be thuyền leo lên. Đứng trên ghe người ướt sũng nhưng Bắc kỳ vẫn hớn hờ:

- *Thích lắm anh, nước mát lắm.*

Nhưng một cơn gió lùa đến, cô ta đã run cầm cập buột miệng kêu:

- *Ôi chao rét quá.*

Tôi vội kéo cô vào trong khoang thuyền, lục trong túi cô mang theo, tính kiểm bộ quần áo khác cho cô thay, nhưng ngạc nhiên chỉ thấy có cái mền và ... chai rượu rum! Bắc kỳ đưa tay với cái mền, quần chung quanh cô rồi tự nhiên như người Hà Nội cô ... cởi quần áo. Đưa bộ quần áo ướt cho tôi cô dặn:

- *Anh phơi chỗ nào mau khô cho em.*

Tôi đặt cái quần đùi và áo may-ô ướt của cô trên máy tàu rồi đến lấy chiếc khăn tắm trong túi lau tóc cho cô. Một lần nữa Bắc kỳ thoát y quần chần, nhưng lần trước cô ở trên ghe tôi ngồi ngoài đống lửa, lần này cô ngồi kế bên. Oan gia bồng nhào vòng lòng tôi giọng nhừa nhựa:

- *Rét quá! Anh ôm em cho ấm đi anh.*

* * * *Rồi chuyện gì phải xảy ra cũng đã xảy ra* * * *

Tôi là con mèo tuy đang no, lòng lại hoang mang nhưng cũng không thể cưỡng lại miếng mỡ thơm ngon dâng tận miệng!

Lạ một điều mỗi lần xong Bắc kỳ đều âm ức khóc. Tôi lại đấm ngực tạ lỗi “mea culpa, mea maxima culpa”. Nhưng rồi Bắc kỳ lại là người tái khởi động. Tôi lại như A-dong không thể cưỡng lại sự cám dỗ của E-va.

* * *

Gần sáng, khi bình minh bắt đầu chiếu sáng chân trời, Bắc kỳ lay người tôi dậy, trao cho tôi ngậm cà phê cuối, thủ thi:

- *Anh này.*

- *Ừm.*

- *Hay là hai đứa mình trốn đi, dẫn nhau vượt biên đi.*

Tôi tỉnh ngủ hẳn, ngồi bật dậy:

- *Không được! Làm sao được! Tôi không thể bỏ vợ con em út, bạn bè được. Với lại 100 lít dầu thì đi đến đâu.*

Bắc kỳ lại úp mặt vào lòng bàn tay xụi xụi, tôi lại phải đưa tay vỗ vỗ vào vai cô dỗ dành:

- *Xin lỗi em. Tôi là người không ra gì, đã không thể tự kiểm chế mà hại đến em ...*

Bắc kỳ ngẩng đầu lên nói giọng chững chạc khác thường:

- *Anh không phải xin lỗi em. Em không phải trẻ con, em biết mình làm gì. Em không bắt đền anh đâu mà lo ...*

Tôi thờ dãi:

- *Nhưng tôi lớn hơn, tôi phải biết, mình là hai đường song song chẳng thể gặp nhau.*

Bắc kỳ biau môi:

- *Chẳng thể gặp nhau? Thế chẳng từng giao nhau nhiều lần còn gì!*

Tôi xuýt phì cười vì câu so sánh nghĩa đen của Oan gia. Không khí bớt căng thẳng. Im lặng một lát Bắc kỳ bỗng nhìn tôi đưa ra đề nghị bất ngờ:

- *Hay anh làm một chiếc thuyền nữa. Thuyền này để gia đình với bạn bè anh đi trước đi.*

Tôi lắc đầu:

- *Em làm như đóng thuyền dễ lắm. Thứ nhất vấn đề vốn, thứ hai việc xin phép đóng thuyền, rồi xin đăng ký số tàu, muốn được ra khơi lại phải gia nhập tổ hợp đánh cá biển. Ôi nhiều khê lắm.*

Bắc kỳ nâng cằm tôi lên cười mỉm, giải thích một hơi:

- *Vậy mà em cứ nghĩ anh giỏi giang lắm. Tất cả những thứ anh nói thì anh đã có ở chiếc thuyền này rồi. Anh đóng thuyền nói ai có hỏi thì đưa giấy cho phép của chiếc thuyền này ra. Chiếc này đi rồi thì số đăng ký đem theo làm gì. Nếu đóng giống hệt chiếc cũ thì tổ hợp ai biết là chiếc nào. Về vốn em không biết bao nhiêu nhưng có lẽ em giúp anh được một phần.*

Tôi nhìn sững Bắc kỳ, cô chỉ chừng hai mươi, chưa ra đời nhiều mà sao đầu óc ghê gớm quá vậy! Hay là tại cô ta sinh trưởng tại miền Bắc, tôi ngày bon chen gian dối nên suy nghĩ đường tà vừa nhanh vừa độc!

Tôi cương quyết lắc đầu:

- *Không được. Nếu tôi không đi vợ tôi em tôi không dám đi, những người bạn thân cũng chỉ tin tưởng vào tôi. Mà chính bản thân mình tôi cũng không dám để những người đó đi riêng.*

Bắc kỳ u buồn nhìn tôi rồi lại ứa nước mắt, lại dấu mặt vào tay “hức! hức”. Tôi nghĩ thầm điều này không xong rồi, phải dzọt cho lẹ. Oan gia trẻ người nhưng không non dạ, cô ta mà nghĩ ra quái chiêu nào khác là tôi tan xác.

Để khuây khỏa, tôi vung tay hào hứng nói:

- *Bây giờ mình nhổ neo, tôi sẽ chạy hết ga để em thấy con rồng nước này nó dũng mãnh cỡ nào.*

Bắc kỳ biau môi.

- *Rồng đâu không thấy, tôi chỉ thấy thuyền anh như con giun đất, đi như rùa bò.*

Nhưng khi tôi kéo hết tay ga, tiếng máy Yamma đầu bạc nổ giòn như tiếng súng liên thanh “Pằng, pằng, pằng”, con thuyền rẽ sóng ngồng đầu phóng trên mặt nước. Bắc kỳ thích thú quên khóc, chạy đến ôm cây cột trước mũi ghe. Gió thổi lồng lộng, tóc và chăn cô quần bay phất phới, nhìn cô giống như một nữ thần man dại giữa biển cả.

--- ---

Nhờ chúng tôi đóng mũi tàu nhọn rẽ sóng như tàu hải quân. Phía sau ngoài máy còn hai phi nước ngọt và cả chục thùng dầu nên nặng, khi chạy nhanh chiếc ghe cát mũi phóng như một chiếc bo-bo.

Cũng nhờ vậy khi chúng tôi bị tàu đánh cá quốc doanh đuổi, máy Yamma cộng thêm chiếc Kubota gắn trực tiếp, cả hai cùng mở hết tốc lực. Tàu quốc doanh cao ba tầng lớn hơn thuyền chúng tôi ít nhất năm lần nhưng chạy không lại, sau ba giờ rượt đuổi chiếc quốc doanh đành bỏ cuộc. Khi chúng tôi đến gần khoan vùng Sarawak (Đông Mã Lai), họ cho tàu ra chặn đầu nhưng không kịp vì ghe của chúng tôi đã tấp vào chân giàn khoan, họ phải lắc đầu: “Thuyền các anh đi nhanh quá!”. Một đặc điểm nữa của ghe chúng tôi là nó rất khó chìm! Khi giàn khoan khuyên chúng tôi nên cho tàu chìm, vì sợ hải quân Mã Lai kéo ghe của chúng tôi ra khơi lại, họ rờng ghe chúng tôi vào sau chiếc tàu của họ để kéo vào bờ. Tôi đã rút ống thoát nước nhưng ghe chúng tôi sau hai tiếng vẫn không chịu chìm. Chắc nhờ mấy thùng phao rỗng, ngự trang thùng nước đá ...

--- ---

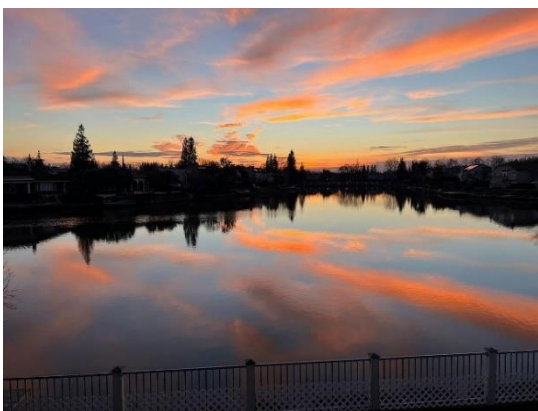
Một tuần sau chúng tôi ra đi.

Những ý tưởng ma giáo táo bạo của Bắc kỳ tôi không áp dụng nhưng đã truyền thụ cho Vượng (người cùng vào tổ hợp đánh cá Nhà Bè một ngày với tôi). Số là Vượng làm ghe chung với gia đình bên vợ, ghe đã hạ thủy nhưng chưa đi được chắc tại chưa thuận thảo về tiền bạc, về việc ai đi ai ở. Lúc nào gặp Vượng cũng nghe anh ta mang tên anh vợ ra chửi. Nghe gợi ý của tôi Vượng làm thêm một chiếc ghe cho gia đình vợ và khách của họ đi trước, anh ta đi sau. Chúng tôi gặp lại Vượng tại San Jose vài năm sau.

--- ---

Khoảng tháng Hai năm 2004, hãng bưu kiện quốc tế DHL đến yêu cầu tôi ký nhận một phong bì. Mở ra chỉ thấy một tấm card visit của một người họ Hoàng, đang làm kỹ sư cho hãng Snap Inc tại San Francisco và một mảnh giấy trên ghi vài hàng: “*Nhân dịp cháu Ly qua Mỹ ra mắt nhà chồng ngày .... Tại ... Rất mong anh đến gặp. Lúc đến xin anh mang theo tấm card này.*” Đọc xong tôi phân vân tự hỏi “cháu Ly” là ai? Có phải là một trong những đứa cháu của tôi ở VN? Hay con một người bạn thân nào đó?

Phần vì tò mò, phần vì nghĩ việc tôi gặp “cháu Ly” chắc khá quan trọng nên người ta mới gửi bưu kiện bảo đảm từ VN qua. Tới đúng ngày ghi trên giấy tôi tìm đến địa chỉ được ghi. Tuy đã từng giúp người em làm appraisal report mấy năm, thành phố Stockton tôi đã đi qua rất nhiều lần, nhưng thật không ngờ thành phố nhỏ và nghèo (so với những thành phố Vùng Vịnh) lại có khu nhà cửa đẹp đến vậy. Khu “Blue Lake Circle” tại Stockton nhà nào cũng mới và lớn khoảng 5 ngàn square feet, đất rộng gần nửa mẫu và đặc biệt nhà nào phía sau cũng có bậc thang xuống hồ nước (chắc nhân tạo). Căn nhà tôi đến lại chỉ có 4 căn biệt lập nằm trên một vòng đường cụt.

Tôi đến vào buổi chiều, chắc bữa tiệc ra mắt đã diễn ra vào buổi trưa. Trong phòng khách chỉ còn lại dăm người, ai cũng nói tiếng Bắc rặt. Vì không quen ai tôi ngồi riêng một góc uống nước lắng nghe người khác nói chuyện. Chỉ mấy phút tôi đã có thể nhận ra họ là những đại gia “tư bản đỏ”, những người qua Mỹ mua tài sản để chuyển tiền và đầu tư chớ không phải dân tị nạn. Nhất là khi nghe

loáng thoảng họ nói về khu shopping Vallco ở Cupertino, nơi một người quen trong giới địa ốc vừa cho biết một nhóm người Việt trong nước đang muốn mua với giá 60 triệu tiền mặt (khu shopping này từng đòi 100 triệu). Thấy không thể nói chuyện với đám người này được tôi tính phải rút lệ, nhưng dù sao đã đến đây rồi tôi cũng cần gặp “cháu Ly”.

Đang lúc nhấp nhúm nửa muốn về ngay nửa muốn hỏi thăm bỗng trong nhà đi ra một cô gái trẻ rất xinh, tướng dong dỏng cao, khuôn mặt thanh tú, ăn mặc lịch sự hài hòa. Cô ta đến trước mặt tôi nghiêng đầu hỏi:

- *Thưa phải bác Tuấn không ạ?*

Tôi vội đáp:

- *Đúng rồi cháu, bác nhận được thư ...*

Tôi chưa dứt lời cô gái đã nói chen vào:

- *Dạ xin bác chờ cho cháu một tí, cháu quay lại ngay ạ.*

Cô gái đi rồi tôi ngẩn ngơ. Cô ta nhìn quen quen nhưng không biết mối liên hệ ra sao? Bỗng tôi nghĩ đến Vị, đến Bắc kỳ của hơn hai mươi năm trước. Cũng một giọng Bắc kỳ rất, cũng cộng sản nòi, cũng tư bản đỏ, ...

Cô gái đã trở lại với một chiếc hộp nhỏ trên tay, cô nhẹ nhàng nói:

- *Có món quà người thân của bác ở Việt Nam gửi biếu bác ạ.*

Tôi đưa tay nhận món quà, nhìn sững cô gái hỏi dò:

- *Cháu biết bác Vị chứ nhỉ? Bác Vị bây giờ ra sao?*

- *Dạ bác cháu qua đời rồi ạ.*

Tôi bất động nhìn cô gái. Đây là con gái Bắc kỳ sao? Không lẽ ... Quả thật khuôn mặt cô có rất nhiều nét giống hình mẹ tôi lúc trẻ. Từ mắt, mũi, miệng, ... Phải chăng cô giống bà nội? Cô có biết gì không nhỉ? Tôi đang lúng túng chưa biết phản ứng ra sao. Một thanh niên trẻ bước ra, đến bên cô gái anh ta hỏi:

- *Bác đây là ai vậy em?*

Cô gái lễ phép giới thiệu người thanh niên:

- *Thưa bác đây chồng cháu ạ. Chúng cháu mới tổ chức đám cưới ở Việt Nam tháng trước.*

Rồi cô quay lại giới thiệu tôi:

- *Đây là bạn trước ở cùng đơn vị với bác Vị đấy anh.*

Tôi nghĩ thầm cô bé này cũng lanh và điều không kém gì mẹ. Nhưng thôi ở trong môi trường đó biết đâu phải như vậy mới sống còn. Dù sao tôi cũng yên tâm, mẹ con Bắc kỳ xem ra sống rất thoải mái trong khung trời đỏ của họ.

Lúc tôi chào ra về cô gái đi theo tiễn. Xực nhớ tấm thiệp mừng tôi vội lấy ra trao cho cô gái. Cô ta mở thiệp đọc nhưng trả lại tờ check:

- *Cháu không lấy tiền mừng của bác đâu.*

Rồi cô ghé đầu lại gần tôi, cười nói nhỏ:

- *Nói bác mừng. Mẹ đại gia đấy ạ.*

Tôi cũng cười:

- *Bác đoán vậy.*

- *Bác không biết cháu chứ cháu biết bác rõ lắm đấy ạ.*

Tôi ngạc nhiên:

- *Sao được nhỉ?*

- *Thì bác chẳng từng đăng quảng cáo trên các báo là gì ạ.*

- *À ra vậy! Thôi chúc cháu và mẹ cháu luôn sống hạnh phúc ...*

Trên đường chạy xe về nhà, đến nửa đường tôi sực nhớ món quà cô gái trao. Tôi tấp vào chỗ đậu xe của một tiệm ăn, mở hộp quà ra coi. Trong hộp đựng hai chiếc nhẫn một lớn một nhỏ. Tôi thừ người nghĩ ngợi ... Nhớ rồi!

Dịp cuối tôi lên Nhà Bè nhờ Vị đóng dấu cho ra khơi, hôm đó Bắc kỳ không có tại tổ hợp, chắc trường Bách Khoa đã khai giảng. Thấy cần để lại cho Bắc kỳ một chút ân tình vì vĩnh viễn không còn gặp nhau, tôi lấy trong người ra chiếc nhẫn một chỉ - hồi đó trong người tôi lúc nào cũng thủ chút vàng - gói trong một phong bì nhờ Vị trao lại. Giờ đây Bắc kỳ gửi lại, chắc để tôi nhớ chuyện xưa, cô còn bỏ thêm vào chiếc nhẫn lớn chạm trổ tinh vi, chớ không trơn tuột như chiếc nhẫn của tôi của ... **MỘT THỬA HỒN HOANG.**

PHẠM MẠNH TUẤN

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MANG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC